

1921. évi 52.000. sz. pénzügyminiszteri rendelet 51. és 37. §-ai értelmében ahhoz értő pénzügyi tisztviselő által, esetleg az adózó által alkalmazott ellenőrző szakértő közbenjöttével foganatosítandó s abból, hogy az adózó vonakodott könyveit a tárgyalásra elhozni s a vizsgálatot Bécsben — a könyvvitel helyén — kérte foganatosíttatni, nem következik, hogy az idézett rendelet szerint a bizottság székhelyén foganatosítandó vizsgálat céljából sem bocsátotta volna könyveit rendelkezésre.

Szakértő gyanánt az adózóval versenyviszonyban levő üzlet tulajdonosa nem alkalmazható. (Közigazgatási Biróság 11,445/1923. P. szám.) A vagyron tekintetében az adófelszólamlási bizottság az 1923. április 30-án kihallgatott szakértő véleménye alapján hagyta figyelmen kívül az adózó mérlegében és leltárában foglalt értékelést.

Minthogy ez a szakértő — ki az 1921. évi 52.000. sz. pénzügyminiszteri rendelet 35. §-a értelmében, mint versenyüzlet tulajdonosa, nem is lett volna szakértőtül alkalmazható — a hivatalos titoktartására való figyelmeztetéssel az adózó fél tudta nélkül hallgattatott meg s véleménye azzal utólag sem közöltetett, a szakértői bizonyításnak törvényszerű foganatosítását kellett elrendelni.

Külföldön fekvő árunak belföldön eszközölt, külföldi vevőre, illetve fogyasztóra történő átruházása nem tekinthető belföldön folytatott kereseti tevékenységnek és az ilyen áruszállítás nem tárgya az általános forgalmiadónak. (Közigazgatási Biróság 2453/1924. P. szám.) A panasszal megátámadott forgalmiadót a panaszos részvénytársaságnak olyan áruszállítási ügyletéből eredő bevétele után vetették ki, amely ugyan a belföldön köttetett meg, de külföldön fekvő árunak külföldre történt eladására vonatkozott, tehát amelynél az áruszállítás tényleg nem a belföldön, hanem a külföldön nyert lebonyolítást. Az 1921 : XXXIX. t.-c. általános indokolásából, valamint a részletes indokolás 27. és 28. §-aiból kitünőleg az általános forgalmiadó a belföldön eszközölt áruszállítások és kifejtett munkateljesítmények adó alá vonásának formájában tulajdonképpen általános fogyasztási adó jellegű, áthárítás útján végeredményben a belföldön lakos vevőket, illetve fogyasztókat terhelő közszolgáltatásként hozottt be és ennek megfelelően ezt az adót a magyar állam csupán a belföldön folytatott kereseti tevékenységből, belföldön beszedett fizetések után követeli. Ez elv érvényesülése jut kifejezésre az említett törvénycikk 39. és 40. §-ában is, amelyek az árukivittelt és átvittelt, tehát a külföldre történő, illetve a külföldön lebonyolított áruszállítást illetőleg akként rendelkeznek, hogy a belföldön kereseti tevékenységet folytatók részéről áruknak igazoltan külföldre történt szállítása épügy, mint áruknek — belföldön történt átruházás nélkül — az ország területén való átvitele nem esik általános forgalmiadó alá. A fenyűzési forgalmiadóról szóló és az általános forgalmiadó elveivel azonos alapelveken nyugvó 1920 : XVI. t.-c. 1. §-a szerint is a forgalmiadó tárgya az adóköteles fél kereseti tevékenységéhez tartozó belföldön történő áruátruházás. Minthogy pedig a külföldön fekvő árunak külföldön eszközölt, külföldi vevőre, illetve fogyasztóra történt átruházása nyilvánvalóan külföldön lebonyolított áruszállítást, illetve külföldön kifejtett kereseti tevékenységet jelent és így ez